

Một Đêm Trăng.

Nguyễn Thị Thanh Dương

“Khu vườn này sẽ đẹp một đêm trăng” Chàng ngẫu hứng đọc 4 câu thơ mà tôi chỉ nhớ một câu cuối cùng này. Chàng cầm ly rượu đang uống dở, bước đi chậm trong vườn ngang qua tôi còn thấy mùi nước hoa đàn ông hay mùi đàn ông lạ lắm mà tôi chưa từng gặp. Đêm ấy một đêm đầu mùa hè không trăng sao nhưng là một đêm dịu mát với không khí mùa Xuân còn lưu luyến ở lại, khí hậu càng về khuya càng có chút hơi lạnh lẫn với mùi hoa Ngọc Lan, cây hoa cuối vườn. Chàng đâu biết rằng đối với tôi dù đêm không trăng hay đêm có trăng đều đẹp và nên thơ khi có chàng hiện diện...

Lần đầu tiên gặp chàng tôi như đã bị chàng mê hoặc. Chàng đã đến nhà tôi đêm tiệc mùa hè với vợ chồng người bạn thân của chàng và cũng là bạn đàn anh của tôi. Từ buổi chiều chúng tôi nướng BBQ trong vườn, vừa ăn vừa uống rượu và chuyện trò. Chàng nổi bật trong đám đàn ông cùng trang lứa, dáng cao, có nét bụi bặm gian truân, chàng có thể nói chuyện chính trị với người này thật sinh động, sắc bén như dao kiếm nhưng khi quay qua một phụ nữ kia chàng dịu dàng nói về văn thơ mượt mà như gấm lụa.

Tôi không thích nói chuyện về chính trị cũng không có khả năng văn thơ, bỗng thấy mình vụng về tầm thường với chàng, nhưng chàng đã cho tôi nhiều cơ hội để tiếp cận chàng, chàng hỏi tôi về khu vườn, những loại cây, loại hoa... tôi đã hồi hộp và hãnh diện đưa chàng đi quanh vườn, cùng chàng bước trên cỏ xanh hay trên từng phiến gạch trắng trong bóng tối mờ của ngọn đèn từ patio hắt ra, thỉnh thoảng chàng đưa tay đỡ tay tôi khi đi qua lối hẹp giữa hai bụi hoa nên tôi cảm thấy tự tin và dạn dĩ hơn khi giới thiệu:

- Nay anh, đây là lò sưởi, lò sưởi có trái những viên bi lóng lánh đủ màu, em ước gì có một mùa Đông lạnh để được đốt lửa lên và ngồi đây ngắm ngọn lửa nháy múa trong màu sắc tuyệt vời từ những viên bi.
- Tiếc rằng thành phố chúng ta hiếm khi có mùa Đông lạnh, lò sưởi này đẹp lắm, chỉ để trang trí cho khu vườn mà thôi.
- Nay anh, kia là thư phòng, một thư phòng giữa vườn hoa, em thích nhất mình trong đó đóng kín cửa lại và đọc sách mãi mê.
- Em thật là đặc biệt, một cô gái mà anh chắc rằng nhiều chàng trai muốn làm thân và tìm hiểu... Ngay lúc ấy tôi đã ngược nhìn chàng và hỏi thẳm: “*Có anh không?*”

Tuyết Dung bạn thân của tôi cũng ngưỡng mộ chàng lắm, nàng nói với tôi:

- Anh ấy thật có duyên, không biết anh đã có vợ hay người yêu chưa nhỉ?

Tự nhiên tôi khẳng định:

- Làm gì có, nếu không anh chẳng đến đây một mình.

Tuyết Dung nói đùa:

- Chẳng lẽ một con người tài hoa thế mà ...còn ế ảm đến giờ này, tuổi đời cũng 40 chứ ít gì.

Tôi cũng đùa:

- Thì hai đứa mình cũng... xinh đẹp, cũng... tài hoa. Nay nhé cả hai cùng tốt nghiệp trường được hạng cao, cùng có công việc ngon lành mà cho đến bây giờ mỗi đứa đều qua tuổi 30 mà vẫn... ế chồng đấy thôi.

Tuyết Dung vênh mặt:

- Tại chúng mình kén chọn chứ bộ, với lại có nhiều anh... không dám với cao, không dám làm quen với chúng mình.
- Tuyết Dung nói y hệt như mẹ tôi, con gái đã xinh lại học giỏi thì... có nước ế chồng.

Tôi là con một, cha tôi mất cách đây vài năm, mẹ luôn mong mỗi tôi lấy chồng để nhà thêm người nhưng hình như duyên số chưa đến với tôi, có một thời bên cạnh những chàng trai theo đuổi tôi đã tìm được người của lòng, anh nói thương yêu tôi rất nhiều vậy mà anh lại ngã lòng với một cô gái khác, cô cũng học y khoa như anh, gia đình cô giàu sang và danh giá. Mỗi tình đầu ngây thơ và trong trắng của tôi bị phản bội tôi đâm ra tránh né và không tin tưởng có lòng chung thủy của đàn ông... Ngày tháng cứ thản nhiên đi qua đời tôi, tôi nghe tin anh chàng bác sĩ của mỗi tình đầu đang sống đời hạnh phúc giàu sang như ý anh. Còn tôi, mỗi lần tới kỷ niệm sinh nhật mình tôi phải dẫu tiếng thở dài vì sợ mẹ tôi buồn.

“Khu vườn này sẽ đẹp một đêm trăng” Câu thơ ấy đã ám vào đầu óc tôi như một lời hẹn thề.

Tôi nhất định sẽ tổ chức một đêm tiệc mùa Thu, vào một đêm trăng vì chàng, vì câu thơ chàng đã thốt ra. để làm vữa lòng người thơ của tôi...

Tôi được biết chàng là người giỏi về công việc làm ăn kiếm tiền và cũng rất giỏi văn thơ, chàng được cả hai thứ để quân bình trong cuộc sống.

Người ta không chỉ miệt mài kiếm tiền.

Người ta cũng không thể nhịn đói để làm thơ, yêu thơ...

Một đêm trăng mùa Thu gọi tôi nhớ thời bé dại, tôi đã từng ngước mặt lên trời cao thăm thẳm để nhìn trăng, nhìn chú cuội ngồi gốc cây đa và mơ ước được bay lên cung trăng ngồi với chú cuội. Bây giờ một đêm trăng mùa Thu tôi chỉ mơ ước được gặp chàng.

Tôi mua sắm cho một buổi cỗ đêm rằm trung thu những chiếc lồng đèn xếp đủ màu sẽ thấp nển treo quanh vườn, các món ăn như bưởi chín vàng, hồng chín đỏ, bánh trung thu nướng, bánh trung thu dẻo, trà ngon và rượu ngon. Tôi thêm một món ăn khuya nhẹ nhàng là món cháo, tôi hỏi ý anh Lân bạn chàng là nên nấu cháo gà hay cháo vịt, vô tình anh Lân trả lời tôi:

- Cô làm cháo vịt đi, cái người thơ kia thích ăn cháo vịt lúc nửa đêm khi chúng tôi không ngủ.
- Ở California có quán cháo vịt nào lúc nửa đêm hả anh?
- Chúng tôi tự nấu mà, cũng có đủ hành gừng và rau răm ngon chẳng thua nhà hàng. Mỗi lần tôi đến nhà anh ta chơi khuya đều nghĩ đến món này.

Tôi sẽ vì chàng o bề nồi cháo vịt thật ngon. Tuyết Dung sẽ phụ tôi nấu nướng và bày biện cỗ để đón khách. Toàn là khách quen như đêm mùa hạ vừa qua. Đã mấy tháng tôi không gặp chàng kể từ lần hội ngộ đầu tiên ấy.

Khu vườn của nhà tôi đêm nay thật đẹp, tôi đã gọi thợ đến cắt cỏ và tỉa hoa lá từ tuần trước, những cây hoa hồng tận tụy nở hoa đẹp vào mùa Thu dù không rực rỡ bằng những cánh hoa đầu Xuân hay vào hạ, ao sen nhỏ nơi góc vườn đã ra hoa màu trắng tinh khôi trong đám lá xanh, màu trắng tinh khôi như tình cảm của tôi dành cho chàng...

Mẹ tôi thường tìm cơ đi vắng cho tôi tiệc tùng vui tiếp bạn bè, bà luôn khích lệ tôi giao thiệp rộng để có nhiều

ơ hội gặp được người ưng ý. Khách đến đông vui, bao nhiêu người cũng không đem đến cho tôi niềm vui bằng khi chàng đến. Chàng có mang hào quang đâu mà sao tỏa sáng trong tôi đến vậy? chàng có đẹp hoàn mỹ đâu mà sao tôi không thấy ai hơn chàng? Khuôn mặt chàng dài, đôi chân mày rậm và đôi mắt mí lót, khi chàng cười ánh mắt người sáng reo vui.

Đêm đã bắt đầu, đêm nay là đêm rằm trung thu trăng sẽ lên và sẽ là một đêm trăng đẹp để ám cúng nhất của tôi... Các bạn tôi sẽ hát ca đón trăng. Chàng đứng bên tôi, ngắm những chiếc đèn xếp màu hồng, màu vàng, màu đỏ đã được thấp nển treo rải rác quanh vườn chen lẫn vào cành cây hay bụi hoa và khen:

- Đẹp quá, mới nhìn anh thấy một góc phố cổ Hội An với những chiếc đèn lồng

Tôi tò mò:

- Hội An là quê anh à?
- Vâng, quê anh, là một nơi nghèo khó anh đã sinh ra và lớn lên, anh đi đâu cũng mang quê của mình theo.
- Anh làm em thích Hội An của anh rồi.

Chàng ngước lên nhìn bầu trời, ánh trăng tròn từ lúc nào và chàng mỉm cười đôi mắt chàng reo lên và chàng cũng reo lên::

- Trăng đã lên rồi kìa em.

Giọng chàng thân thiện ngọt ngào và tự nhiên như chúng tôi đã quen nhau từ lâu lắm, có lẽ vì chàng lớn tuổi hơn tôi và vì chàng là bạn của vợ chồng anh Lân, đàn anh của tôi...

Chàng nói tiếp:

- Em thấy chưa, khu vườn nhà em càng đẹp thêm đấy. .
- Anh có thích không?
- Sao lại không chứ với một phong cách nền thơ như đêm nay... Có trăng và hoa

- Cảm ơn anh đã cho em ý tưởng đón trăng trong vườn nhà, hoa Ngọc Lan, hoa Hồng nở thường trực suốt từ mùa Hạ đến giờ, may quá hoa sen mới nở một tuần nay, còn những Cúc vàng Cúc trắng và hoa Thạch Thảo tím thì có lẽ đến chậm hơn anh ạ.

Chàng ngạc nhiên:

- Sao lại cảm ơn anh?

- Anh quên mất câu thơ *"Khu vườn này sẽ đẹp một đêm trăng"* rồi sao? Thơ của anh đầy trong đêm tiệc mùa Hè vừa qua tại đây, anh không nhớ nhưng em vẫn nhớ...

- A, thì ra thế, câu thơ bất chợt nên anh đã để thơ bay theo gió rồi, bây giờ anh phải cảm ơn em đã giữ lại giữ anh một câu thơ.

Tôi bẽn lẽn:

- Hôm ấy anh đọc đến 4 câu thơ mà em chỉ nhớ một câu này thôi, em vụng về quá.

Chàng nói như vỗ về:

- Em dịu dàng lắm chứ.

Tôi thấy ánh trăng đêm rằm đẹp và ấm áp quanh tôi và chàng đẹp và ấm áp hơn cả ánh trăng.

Khi chàng ngồi xuống bên chiếc bàn kê gần lò sưởi thì tôi phải đi tiếp các bạn bè khác, tôi thấy Tuyết Dung và một hai người nữa đã ngồi cùng bàn với chàng... Một số bạn khác thì ngồi nơi bàn trong patio, một vài bạn thì ngồi nơi chiếc ghế xích đu rộng lớn vừa đong đưa vừa chuyện trò... Chỗ nào cũng rượu đầy chai và rượu được rót ra ly. Thấy chàng ngồi gần và nói chuyện với Tuyết Dung lòng tôi không vui. Thật ra chàng xã giao giỏi, luôn tìm cơ hội chuyện trò và làm vừa lòng mọi người dù nam hay nữ, dù họ ở độ tuổi nào, chàng tỏ ra trân trọng và quý mến họ.

Món cháo vịt đã được nấu nướng ngay trong patio, khu vườn được thiết kế có chỗ nấu ăn, có tủ bát đĩa và bồn rửa chén bát tại đây, không khí ngoài trời mát mẻ hình như ai cũng sáng khoái thường thức tô cháo vịt nóng với rau răm và những sợi gừng thái chỉ, với hạt tiêu và ớt hiểm xay. Thịt vịt thì đã lạnh bỏ xương, những miếng thịt xắt mỏng mềm mại chín tới rất vừa ăn. Tuyết Dung rất nhanh nhẹn phụ tôi, sau món cháo vịt chúng tôi bày trà nóng và ăn cỗ trung thu, người ta cùng nhắc lại chuyện chú Cuội của một thời tuổi thơ, chuyện Hằng Nga và Hậu Nghệ, chuyện vua Đường Minh Hoàng...chuyện nào cũng làm chàng vui và tham gia góp lời...

Sau tiệc trà bánh chúng tôi lại nhấp rượu. Tôi muốn đêm dài thêm, trăng sáng thêm, các bạn tôi sẽ ở đây lâu thêm, chàng sẽ bên tôi cho đến lúc đêm tàn nguyệt tận. Nhưng khách đã tự tay dọn dẹp phần của mình và lần lượt cáo từ vì họ không muốn làm phiền chủ nhà. Cũng như mọi người chàng đã ân cần nói lời cảm ơn tôi, chàng bắt tay tôi tạm biệt, cảm giác bàn tay tôi nằm trong bàn tay chàng tôi còn run lên cho đến lúc này khi nhớ lại.

Tất cả đến và đi như một giấc mơ, một giấc mơ đẹp. Tôi tự thưởng cho tôi một ly rượu để hồi tưởng lại những giây phút vừa qua, ngồi vào chiếc ghế chàng đã ngồi, để bàn tay lên bàn nơi chàng đã chạm vào và tưởng như tôi và chàng đang đối ẩm đêm trăng khi trăng càng về khuya càng sáng. Tối nay khác hẳn tối mùa hè trước, chàng đã nói chuyện với tôi khá nhiều, có lúc tôi và chàng đứng riêng hình như chàng nhìn tôi sâu lắng hơn? Hình như chàng nói với tôi âm điệu trìu mến hơn? Và chắc chàng sẽ không quên những gì tôi đã đáp lời chàng, ẩn chứa nhiều tình cảm thân mến...Nếu chàng cũng yêu tôi như tôi đã yêu chàng thì sớm muộn gì chàng sẽ tìm đến tôi. Tôi mỉm cười sung sướng và đợi chờ một tình yêu ở phía trước...

Ánh trăng hắt trên bờ tường và hoa hồng trĩu tình dưới chân tôi khi tôi đi dạo một vòng trong vườn nơi mà lúc này tôi và chàng đã đi qua. Trăng rằm đẹp mà ngắm một mình ổng phí quá, tôi ước gì chàng quay trở lại, chỉ riêng tôi và chàng sẽ cùng ngắm trăng suốt đêm nay.

Tiếng điện thoại ở đâu đó bỗng reo lên, tôi luống cuống đi tìm chiếc cell phone để xa, nơi chiếc ghế xích đu. Hay là chàng thần giao cách cảm

biết tôi đang đợi mong chàng sẽ đến với tôi? Dù chàng chưa xin số cell phone của tôi nhưng nếu muốn biết thì đâu có khó khăn gì, chàng đã hỏi xin từ vợ chồng anh Lân chẳng? Anh ơi, khu vườn này sẽ đẹp một đêm trăng và chỉ đẹp khi có anh và em. Tôi vội vàng không kịp nhìn số phone người gọi, mở phone ra vì chỉ sợ tiếng phone sẽ dứt vì đợi quá lâu.

- Hello.....

Tiếng của Tuyết Dung ân cần:

- Bạn đi ngủ chưa? Hôm nay bạn tiếp khách bận rộn và mệt lắm đó.

Tôi hơi thất vọng khi nhận ra tiếng của Tuyết Dung chứ không phải là chàng, mà trách chi chàng, đêm nay chàng đã cho tôi quá nhiều những giây phút hạnh phúc rồi.....

- Chưa ngủ đâu Tuyết Dung ơi, tôi còn ngồi ngoài vườn...tiếp tục ngắm trăng khuya.

Tuyết Dung lí lắc:

- Phải rồi, ai cũng khen đêm nay khu vườn của nhà bạn đẹp lắm, nhất là anh chàng độc thân 40 tuổi mà còn...ế ẩm ấy....

Tôi hỏi hớp và tò mò:

- Anh ấy nói với Tuyết Dung thế à? Hai người nói chuyện gì lâu thế và là hai người ra về sau cùng ?

- Ừ, không ngờ anh chàng lãng mạn lắm cơ, anh chàng có vẻ thích tôi, lúc này vừa ra khỏi nhà bạn, anh đã mời tôi đi ra biển để ngắm trăng, tôi đang lái xe hướng ra biển đây.

Tôi chết lặng cả người, chiếc cell phone nhẹ tênh mà dường như tôi cảm không nổi. Tuyết Dung nói tiếp:

- Anh ấy nói rằng muốn đi cùng tôi ngắm trăng cho đến khi trăng tàn trên biển, Thú vị quá, tôi chưa bao giờ thấy trăng tàn trên biển

Tôi chới với như cánh diều vừa đứt giây, đầu óc tôi choáng váng vì men rượu và vì những lời nói vô tình của bạn tôi. Chàng vừa cho tôi hạnh phúc và hi vọng sao lại cho tôi nỗi thất vọng khổ đau thế này?

Tuyết Dung vẫn ríu rít, rõ ràng là nàng đang vui lắm:

- Thôi bạn nghỉ đi, tôi gần đến biển rồi, mãi nói chuyện lỡ đi lạc anh ấy đợi, mai một tôi sẽ kể bạn nghe có một đêm trăng sáng ngoài biển khơi, có hai người...

- Tạm biệt

Tai tôi như ù đi, mắt tôi hoa lên, tôi không muốn nói muốn nghe gì thêm nữa. Tôi cúp phone và ném nó trở lại nơi ghế xích đu rồi buông mình ngồi xuống. Thì ra chàng và Tuyết Dung đã cảm mến nhau, đêm nay tôi đã vô tình tạo cơ hội cho họ gần gũi và chia sẻ tâm tình.

Ánh trăng rằm xinh đẹp đêm nay là của chàng với Tuyết Dung, không phải của chàng với tôi. Có lẽ giờ này chàng và Tuyết Dung đang sánh đôi đi dạo trên bờ biển, sóng đêm dữ dội lắm, sóng sẽ ào ạt lên bờ nhưng họ bên nhau chàng sẽ che chở cho Tuyết Dung, họ sẽ nắm tay nhau, họ sẽ nhìn nhau đắm đuối. Biển rộng đêm dài và trăng sóng sánh trái trên mặt biển đẹp như mơ....

Tôi nghĩ thế và mặc cho dòng nước mắt hờn tủi nhạt nhòa.

Trăng vẫn sáng, soi thấp thoáng bóng cây trong vườn, nhưng tôi biết trăng trong vườn nhà tôi không đẹp bằng trăng trên biển kia. Vàng trắng Thu vườn nhà tôi bỗng chỉ là một vàng trắng vô duyên, bội bạc, vàng trắng lạnh lẽo tứ bề và lạnh buốt trái tim tôi....

Nguyễn Thị Thanh Dương.
(August, 8-2015)